

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

ROBERT BIJ DEN ONDERZOEKSRECHTER.

De heer de la Campernette, van ouden adel, die in zijne galerij van familieportretten wel twintig voorzaten kon aanwijzen, die het rechterskleed hadden gedragen, was gelast geworden met de zaak Robert en Bertrand — voorloopig de zaak Robert — want reeds twee dagen werd de schouwburg bewaakt, en noch Bertrand, noch de cipier Strambach kwamen te voorschijn.

Alle hoeken en kanten waren doorzocht geworden en Deraef had de verzekering opgedaan, dat de twee kerels ontsnapt waren.

Hoe? Dat bleef hem een raadsel, maar weg waren ze.

En wie was die derde kerel?

De koetsier in geen geval.

De naam Speldemans, die op het plakkaat stond, zegde den overste niets.

Wie zou aan den romanschrijver gedacht hebben?

Niemand...

De heer de la Campernette zat stijf en statig achter zijne schrijftafel, schelde en beval den gendarm, die binnentrad, Robert voor te brengen.

Een paar oogenblikken later verscheen de vagebond, aan beide handen geboeid, tusschen twee gendarmen, die hem ieder bij een arm vasthielden.

— Laat hem los... Ga zitten!

De gendarmen verwijderden zich.

De rechter keek een stond, nieuwsgierig, den beruchten bandiet aan.

Deze laatste keek onbeschaamd den rechter in de oogen.

— Gij bewondert mij, heer rechter? sprak hij.

De heer de la Campernette antwoordde niet, schikte enkele papieren, sprak een paar woorden fluisterend met zijn griffier, en richtte zich dan tot Robert:

- Uw naam en voornaam?
- Robert.
- Is dat uw familienaam of uw voornaam?
- Beide!
- Hoedat?
- Ik heb er slechts een.
- Dus uw familienaam... Ik moet u doen opmerken, dat ge veel te winnen hebt met rechtuit te spreken. Is dat wel uw eigenlijke naam?
- Ik heb er nog een.
- Ha... Uw ware naam?... Spreek!
- Karel, Willem, Roelof, Geeraard, Arnold, graaf van Slewang en van Gelderen.
- Genoeg. Ik verzoek u het gerecht niet voor den aap te houden.
- Onmogelijk, zoolang U Edele niet in den spiegel kijkt.
- We schrijven dus voorloopig Robert. We zullen er wel in slagen uwen burgerlijken stand te ontdekken.
- Weet het mij dan eens te zeggen. Ik ben daar nooit in geslaagd, en ge zoudt mij plezier doen mij mede te deelen wie ik eigenlijk ben. Ik...
- Zwijg... Gij hebt alleen te antwoorden op de vragen die ik u stel.
- Opperbest.
- Geboren?
- Natuurlijk... Ik heb nog nooit iemand gezien, die niet geboren was!
- Ik vraag u: waar geboren?
- Ha, zoo... Schrijf maar; geboorteplaats onbekend.
- Gij weigert ons in te lichten?
- Ik weet het niet.
- Hoe oud?
- Hoeveel denkt ge?
- Antwoord op mijne vraag.
- Veertig.
- Verblijfplaats?
- Mechelen.

- Straat en nummer?
- Geen.
- Hoe, geen?
- Wel neen, vermits ik in een foorwagen woon.
- Gij zijt de beruchte vagebond, die met den niet minder beruchten Bertrand honderden schelmstukken hebt bedreven?
- Gij zijt wel onbeleefd, heer rechter. Ik druk mij beleefder uit: Ik ben den vennoot van den heer Bertrand, en samen hebben wij eene maatschappij gesticht, ter uittuiting der menschen, en, ik moet het bekennen, we hebben nogal goede zaakjes gemaakt.
- Ge bekennt dus?
- Mijne bemoeiingen als beheerder der maatschappij?... Zeker. Vraag nu niet naar ons «chiffre d'affaires». Mijn associé alleen kent het.
- Bertrand heeft alles bekend.
- Hé? Wat heeft die gezegd?
- Al de schelmstukken, die ge beiden hebt gepleegd, heeft hij verhaald.
- Onmogelijk.
- Waarom?
- Dan zou hij eene gansche week, dag en nacht, moeten verhalen... Bertrand is gevangen genomen?
- Ja.
- Ge moet hem weder loslaten... Ik neem alles op mij... Hij is onschuldig!...
- De rechter glimlachte.
- Ge moet niet glimlachen, rechter... Bertrand gevangen!... Lach niet, man!... Zij hebben Bertrand vast... Dat doet me plezier!... Laat mij nu los!... Bertrand is gevangen!...
- Robert stond op en begon te dansen, terwijl hij luidkeels zong:
  - Ho lala! 'k ben Bertrand verloren!
  - Ho lala! 'k ben Bertrandje kwijt!...
- Nog nimmer had de onderzoeksrechter zoo verbaasd opgekeken.
- Ga zitten.
- Robert danste voort.
- Ik zal u door de gendarmen op uw stoel doen neer-

duwen! kreet de heer de la Campernette.

Robert maakte nog een paar danspassen en liet zich dan op zijn stoel nedervallen, waar hij geheel bewegingloos bleef zitten, met wijdgeopende oogen strak voor zich uitkijkende.

— Zijt ge gek? kreet de rechten.

— De maan schijnt, antwoordde Robert.

— Indien ge weigert op mijne vragen te antwoorden, zei de magistraat, zal ik u voor eene geheele week doen afzonderen op water en brood.

— Het is een bewezen feit, sprak Robert, dat de visschen in het water leven.

De rechter haalde zijn horloge te voorschijn.

Robert bleef onbeweeglijk zitten.

— Uwe komedie zal u duur te staan komen. Ik heb niet veel geduld. Ik geef u twee minuten tijd om na te denken. Wilt ge mij antwoorden op de vragen, die ik u stellen zal?

Na een paar minuten vroeg de magistraat:

— Gij hebt Nora van Grobbendonck opgelicht?

— In de pekel gelegd, voor den winter, en met al mijne kinderen opgegeten... Fijn, man!...

— Waar verblijft het meisje?

— In de onderaardsche gewelven van het kasteel te Purmerghem.

— Ha, eindelijk wilt ge redelijk spreken.

— Ja, ze zit in den tienden kelder, waar ge kunt binnentreden, als ge zesmaal het woord «Karako» uitspreekt, met den voet een kring maakt op den grond, besprenkeld met het bloed van een jonge kat, op een kerkhof gekeeld den eersten Mei te middernacht.

— Genoeg!...

— Ge komt er anders niet in... Vraag het maar aan de nicht van den keizer van China, die daar zit te schreien op het ruggevel van Julius Cesar, die «garçon de café» is geweest in...

— Robert, het zal u berouwen, aldus met de justitie te gekscheren!

— Den gek scheren?... Ga zitten, heer, en geef mij een scheermes... Ik heb in den tijd de moeder van Caligula geschoren, dat ze van plezier hare armen om den hals

sloeg van den baas uit den «Rooden Ezel», en dan scheen de zon ook al.

— Gij veinst krankzinnigheid, Robert, maar 't zal uwe ziel niet baten.

— Mijne ziel?... 'k Heb haar verkocht in den bazar op het Groen Kerkhof, en als ik het doosje opende, was ze veranderd in een olifant, die juist uit het ei kwam.

De rechter had gescheld.

— Gendarmen, leidt den beschuldigde onmiddellijk naar zijne cel.

Robert was opgestaan en sprak tot de gendarmen, die hem wegleidde:

— Ik groet u, machtige heeren van mijn rijk, die me komt halen om in mijn paleis gekroond te worden met de slaapmuts van Absolon, die niet thuis is vandaag. Ik be-noem u tot graven van het laatste oordeel.

Toen hij terug in zijne cel opgesloten was, dacht Robert diep na.

— 't Ziet en maar erg uit, sprak hij... Bertrand gevangen... Dan is er niemand om mij hier uit te verlossen. Speldemans kan wel romans schrijven, doch er zelf geen uitvoeren.

En wie weet of ze den armen jongen niet bij de luren hebben?... Al wat er te doen is voor 't oogenblik, is alles lijdzaam afwachten... Alleen geraak ik hier niet uit... Het toeval kan me misschien... Dat Bertrand zich laten vatten heeft, kan ik moeilijk gelooven, maar 't is mogelijk, en tot ik iets nader verneem, moet ik handelen alsof mijn broeder hier insgelijks op logist ware... Het is erg spijtig dat we samen gevangen zitten, want zoo kan de eene voor den andere niets doen! «A la guerre comme à la guerre»... Om Bertrand in zijn verklaringen niet tegen te spreken, moet ik me zoo gek mogelijk houden, want als we verklaringen afleggen, zonder dat wij weten wat ieder van ons zegt, praten we malkaar in den pot... Ze zullen nog plezier hebben van mijne ondervragingen!... Ik ben gekker dan gek!

Op dit oogenblik werd de deur geopend en een gevangene-bewaker trad in het vertrek, op een schotel het noemaal van den gevangene dragende.

Robert danste zijne cel rond en zong zoo luid zijne

longen het hem toelieten:

Ho lala, 'k ben Bertrand verloren!

Ho lala, 'k ben Bertrandje kwijt!

En, zich met een wip voor den gevangen-bewaker plaatsend:

— Ik zeg u dank, trouwe kamerknecht, dat ge mij in mijne ballingschap niet verlaat. Ik benoem u tot ridder van den gulden ossenkop, en dat geeft u het recht 's avonds in de maan een «cavalier seul» te dansen op het dak van mijn slot!

De wachter verliet lachend de cel en Robert zette zich aan tafel.

Hij at smakelijk.

De vagebond verloor zijn eetlust niet zoo spoedig.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN